

som Universitetet har mod Kommunitetet, blive opfyldte som saadanne, saa finder jeg vel, at man kan hende, at Kommunitetets Diemed iøvrigt skal staa rent og uberyørt af alle Afgæb, saaledes, at de tilovers blivende Midler alene skulle anvendes til den oprindelige Bestemmelse. Jeg vil rigtignok bemærke, at jeg tror, man vil faae Dndt ved at anvende saa mange Midler, jeg er temmelig overbevist om, at, hvorledes man end bærer sig ad, om man end gaar nok saa vidt, vil det, naar man da ikke vil kaste Pengene bort, vise sig, at der bliver mere, end man kan bruge. Men imidlertid, lad os gjøre Forsøget! Tanken i og for sig, formener jeg, fortjener Afgælse. Samtidig dermed vil det imidlertid blive nødvendigt at yde Universitetet et Tilskud fra Statskassen, thi ellers vil det ikke se sig i Stand til at afholde sine Udgifter. Et saadant Tilskud fra Statskassen er ogsaa ligefrem retfærdigt; ogsaa fra den Side har Universitetet megen gammel Uret at beklage sig over, idet man paa forskjellige Maader har kastet Statsformaal over paa det og derpaa siden inddraget de Bidrag, som oprindelig reiste sig fra disse Statsformaal. Jeg skal i den Henseende blot minde om, at Universitetet i sin Tid — i 1842 — maatte overtage det kirurgiske Akademi, som er en ren Statsinstitution. I Begyndelsen ydede i den Anledning Staten et Tilskud til Universitetet paa 7,200 Rb. om Aaret, som var det Beløb, det kirurgiske Akademi i sin Tid havde kostet Staten. Det Tilskud er forlængst strøget saaledes, at Universitetet har faaet og beholdt det kirurgiske Akademi med de deraf flydende særdeles betydelige Udgifter, men det Vedergælf, Staten skulde yde Universitetet for Overtagelsen, er for længe siden ophørt. Endvidere maa her nævnes det zoologiske Museum. Den Gang, da det zoologiske Museum gik over til Universitetet, var det Meningen — og det blev ogsaa virkelig i sin Tid, i det Mindste paa en enkelt Finanslov, opfyldt — at Staten skulde yde Universitetet et Tilskud svarende til det, man havde anvendt paa Statens zoologiske Museum, hvad der den Gang var omtrent 8,000 Rb. om Aaret, men ogsaa her er det gaaet saaledes, at efter en kort Tids Forløb inddrog man Tilskudet, men lod Universitetet beholde det zoologiske Museum med alle dertil flydende Udgifter, idet nemlig dette Tilskud blev inddraget ved Finansloven for 1865—66 for at lette Statskassen, der netop paa den Tid i flere Henseender sølte Tryk af Krigen i 1864. Det hed sig rigtignok, at det var aldeles midlertidigt; men Universitetet har aldrig set Noget til de Penge siden den Tid. Endvidere er der en anden Omstændighed, der kan fremhæves som en betydelig Uret, Universitetet har lidt fra Statens Side, og det er den Konfiskation, som har fundet Sted af $\frac{1}{3}$ af Værdien af den gamle botaniske Haves Grund, navnlig ved Finansloven for 1872—1873. Det var ved en kongelig Resolution af 2.

April 1870 bestemt, at der skulde finde et Magelæg Sted mellem Universitetet og Staten saaledes, at Universitetet fik den Grund paa Glaciet, hvor den nuværende botaniske Have ligger, imod til Staten at afgive de to Trediedele af den gamle botaniske Haves Grund, hvorimod den ene Trediedel af Værdien skulde tilsvares Universitetet. Denne Overenskomst er ligefrem brudt fra Statens Side; paa Finansloven for 1872—73 blev der optaget en Anmærkning, hvor det udenvidere hed om den gamle botaniske Haves Grund, at den bortkølges til Fordel for Statskassen, og paa den Maade har man konfiskeret for Universitetet en Værdi, der langt overstiger 100,000 Rb. Jeg har anført disse Ting blot foreløbig — thi der kan anføres flere — for at begunde, hvorfor ogsaa jeg er enig med dem, der mene, at Billighed og Retfærdighed kræve, at der maa udredes et Stats-tilskud til Universitetet.

Tugen: Det er kun et enkelt Affnit i det foreliggende Finanslovsforflag, som jeg skal tillade mig at sige nogle Ord om. Naar man sammenholder § 23 i det foreliggende Forflag med den tilsvarende Paragraf i det oprindelig forelagte Lovforflag, vil man finde, at de Stemmer, som heri vare opførte, næsten ikke ere undergaaede nogen Forandring. Forandringerne ere høist uafsentlige og endogsaa for en ikke ringe Del foranledigede ved Forflag fra den høitærede Marineminister selv. Vender man sig derimod til § 26, som indeholder overordentlige Udgifter, vil man for Marinens Bedkommende finde, at to Poster ere udgaaede, den ene til et Beløb af 200,000 Kr., den anden til et Beløb af 600,000 Kr. Blandt de Formaal, hvortil disse Penge skulde anvendes, var ogsaa Bygningen af et nyt Dampskib til Hans Majestet Kongen. Dette Spørgsmaal har allerede været fremdraget af den ærede 2den Landskingsmand for 10de Kredts (Selsens), og ogsaa jeg kan kun beklage den i saa Henseende fete Forandring. Dampskibet Slesvig, der tjener til Hans Majestet Kongens Brug, er nu næsten 30 Aar gammelt. Det er vel fuldkommen tjenstdygtigt, men er dog med Hensyn til Hurtighed og den Bekvemmelighed, det byder, mindre fyldestgjørende efter Tidens Forandringer. Et større og hurtigere Skib, som det havde været betænkt at anskaffe, vilde ikke være uden Betydning ogsaa som Krigsmateriel. Endelig er der endnu er andet Formaal, nemlig Kroppe-transporten, som man jo aarlig maa fyldestgjøre. Af de Skibe, som hidtil have tjent dette Diemed, er eet allerede gaaet ud, et andet vil snart følge efter, og et tredje vil ikke kunne gjøre Tjeneste ret mange Aar, saa at det ikke vil være længe, inden det bliver nødvendigt at anskaffe et Skib til dette Diemed. Dertil kunde et Skib som Slesvig være særdeles tjenligt. Det er saaledes min Overbevisning, at det her navnlig dreier sig om